

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1401/06
24.10.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Jasminke Stanojević, Vesne Popović, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužilaca AA i BB, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Opštine Loznica, koju zastupa Opštinski javni pravobranilac iz Loznice i Republike Srbije, koju zastupa Republički javni pravobranilac iz Beograda, radi izvršenja ugovora, odlučujući o reviziji tužilaca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda Šapcu Gž. br. 502/05 od 07.03.2006.god., u sednici održanoj 24.10.2006.godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilaca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Šapcu Gž .br.502/05 od 07.03.2006.godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Loznici P. 1999/04 od 08.02.2005.god. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev kojim su tužioci tražili da im tužena Opština Loznica i Republika Srbija plate na ime izvršenja ugovorne obaveze iznos od po 3.507.243,50 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2004.god. do isplate. Istom presudom odbijen je i alternativni tužbeni zahtev kojim su tužioci tražili da im tužena Opština i tužena Republika solidarno na ime izvršenja ugovorne obaveze plate iznos od po 650.000,00 dinara važećih na dan 10.9.1960. godine u revalorizovanom iznosu sa zakonskom zateznom kamatom od dana veštačenja do isplate. Tužioci su obavezani da tuženoj Opštini Loznica solidarno plate 516.176,00 na ime parničnih troškova, a tuženoj Republici Srbiji da solidarno plate na ime parničnih troškova 50.625,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Šapcu Gž. broj 502/05 od 07.03.2006.god. odbijena je kao neosnovana žalba tužilaca i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu, tužioci su blagovremeno izjavili reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl.386. ZPP, Vrhovni sud Srbije je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2 tač.11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, Ugovorom o kupoprodaji nepokretnosti overenim pred Sreskim sudom u Loznici, pod Ov.br.2096/60 i Ugovorom o kupoprodaji nepokretnosti overenim pod Ov.broj 2025/60 kod istog suda, 10.09.1960.god., tužena Opština Loznica se obavezala da na ime premeštanja zgrada na kat.parc.broj aa u KO GG, koja je suvlasništvo tužilaca i na ime naknade za nacionalizovanu katastarsku parcelu br.aa KO GG isplati svakom od tužilaca iznos od po 650.000,00 tadašnjih dinara najkasnije do 30.04.1961.godine. Istim ugovorima tužena opština se obavezala da majci prodavaca, a ovde tužilaca, VV obezbedi jednosobni stan u novogradnji na I spratu, i ovu obavezu je izvršila. Tužbu radi isplate procenjene vrednosti imovine preuzete od strane tužene opštine tužioci su podneli 23.04.1997.godine.

Kod tako utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su odbili kao neosnovan zahtev tužilaca zbog zastarelosti potraživanja, pravilno primenjujući odredbe Zakona o zastarelosti potraživanja („Sl.list FNRJ 40/53“), jer je obligacioni odnos nastao u vreme važenja tog zakona.

U konkretnom slučaju, od momenta dospeća obaveze tužene, 30.04.1961.godine, do podnošenja tužbe sudu 23.04.1997.godine, protekao je rok zastarelosti od 10 godina, propisan čl. 14. Zakona o zastarelosti potraživanja, čime je prestalo pravo tužilaca da zahtevaju ispunjenje obaveze, u smislu čl.1. istog zakona.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja da, od strane tužene opštine nije preduzeta radnja koja bi predstavljala priznanje duga, neposredno ili posredno, da tužioci, kao poverioci nisu preduzeli protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom radnju koja bi dovela do prekida zastarevanja, pravilan je zaključak sudova da su protekom roka zastarelosti od 10 godina, tužioci izgubili pravo da zahtevaju ispunjenje obaveza.

Prihvatajući dokaze izvedene u toku postupka pred prvostepenim sudom, na okolnost obraćanja tužioca AA saslušanim svedocima (koji su u spornom periodu vršili funkcije predsednika ili potpredsednika opštine), te da ovaj tužilac iz razloga što je bio zaposlen u opštini, nije ranije podneo tužbu, niti preduzeo drugu radnju koja bi dovela do prekida zastarelosti, drugostepeni sud nije izmenio činjenično stanje utvrđeno u prvostepenom

postupku, kako se to revizijom neosnovano ističe. Za stav o neosnovanosti tvrdnje tužilaca da je u konkretnom slučaju došlo do prekida toka zastarelosti potraživanja, drugostepeni sud je pošao od činjeničnog stanja na kome je zasnovana prvostepena presuda, zbog čega, po oceni Vrhovnog suda Srbije ne stoje navodi revizije o učinjenoj bitnoj povredi postupka, zbog koje bi drugostepena presuda morala biti ukinuta.

Kako se ni ostalim revizijskim navodima ne dovodi u sumnju pravilnost pobijanih odluka, Vrhovni sud je na osnovu člana 393. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RR